'సరస్వతి'కి జబ్బు చేసింది

తనో పేరు పొందిన సీరియల్ నవలా రచయితగా స్థిర పడగలనని మధుమూర్తి జన్మలో అనుకుని ఉండడు. పదేళ్ళ కిందట అతనికి ఉత్తరం రాయడం కూడా సరిగా రాదు.

పోస్టు కార్డులో పెద్దపక్క నింపడానికే ఆ రోజుల్లో అతని తల ప్రాణం తోకకి వచ్చేది.

'పెద్దలకి వందనములు. పిల్లలకి ఆశీస్సులు. అందర్నీ అడిగినట్లు చెప్పకోర్రాను' ఇలాంటి రోడ్డు రోలరు ముక్కలు తప్ప మరొకటి ఊడిపడేవి కావు. చడీ చప్పుడూ లేని చప్పడి చచ్చు ఉత్తరాలని మించి అతని కలం మరి జరిగేదికాదు.

ఈ వ్యాపార ప్రపంచంలో వాడుకోడం తెలిసి చావాలి గాని ఎవరి అర్హతలు వారివి. మైనాకి కంఠం ఉంటే, రైనాకి ఖడ్గం ఉంది. జంతు ప్రపంచానికే సమర్థతలుంటే జ్ఞాన ప్రపంచానికి చెందిన మధుమూర్తికా అపకీర్తి!

అతనిలో ఉన్న రెండు ప్రత్యేక యోగ్యతలు అతని దారిని సుగమం చేశాయి. ఇంగ్లీషు నుండి తెలుగులోకి అనువాదం చేసే ఉద్యోగం అతనిది. రోజూ విధిగా ఇరవై పేజీలు తక్కువ

కాకుండా తెలుగులో రాయాలి. ఆ విధంగా రచయిత కాకుండానే చెయ్యి తిరిగి పోయింది అతనికి. రెండోది చాలామంది రచయితలకే లేనిది, అతని చేతివ్రాత చాలా పొందికగా ఉంటుంది. 'నీ రైటింగుకీ నీ తలరాతకీ చాలా దగ్గర సంబంధం ఉంటుంది సుమా!' అని ఎక్కడో చదివాడు గాని స్వానుభవంలో తప్ప దాని స్వారస్యం అతనికి అవగతమవలేదు.

"మనం గ్రహించక పోయి ఉండొచ్చుగాని ఇదివరకు ఇంకొకరు చెప్పనిదీ, ఇప్పుడు నీకు నువ్వుగా మొదటి సారి సృష్టించేదీ ఇదివరకు లేదు. ఇక ముందు ఉండదు. జీవితంలో కొత్తే ముంది, అదొక దర్శిత దర్పణం. సాహిత్యంలో వింతేముంది, అదొక చర్విత చర్వణం" అనే వివేచన అతన్ని కరదీపికలా ముందుకి నడిపించింది. చీర ఒక్కటే కావచ్చు. చిన్నారి కూడా ఒక్కతే కావచ్చు. కాని కట్టుకున్న తీరుని బట్టి ఆకట్టుకున్న పోజుని బట్టి "ఎప్పుడూ ఎరగని ఆడది సరికొత్త చీర కట్టుకున్నట్టుందే!" అనిపించే అవకాశం లేదా! ఇన్నర్ వాల్యూ ఎవడిక్కావాలి, ఇంప్రెషన్ ముఖ్యం" అనే ఇంగితం ఒంటపట్టుగానే ఒక ఆగలేక పోయింది ఉరకలు వేసే ఆ యువక ప్రాణి. పిచిక గూళ్ళుగా మొదలై పిరమిడ్సుగా రూపు దద్దు కుంటున్న యిటీవల తెలుగు సుప్రసిద్ధుల మేలి రచనలు తిరగేస్తూంటే కొట్టొచ్చి నట్టు ఒకటి కనపడిందతనికి. "ఏ నవల అయినా ఏముంది. ఒక్కపాలు డొక్క శుద్ధీ, తొంభై తొమ్మిది పాళ్ళు జబ్బ పుష్టీ" అంతే. ఆ మెలుకువని ఆకళింపు చేసుకోగానే రయ్‌మని సాహిత్య రంగ ప్రవేశం చేసేశాడు మధుమూర్తి.

కథకి ఇంతని కిడుతుందని ఎప్పుడైతే పోల్చుకున్నాడో

" కథలు రాయనేల, కక్కూర్తి పడనేల? నవల రాసి వేలు నంజుకొందు" అనే కిటుకు కిటికీ తెరిచేశాడు. "ప్రేమిస్తే దాన్నీ దీన్నీ ఎందుకు సినీతారనే ప్రేమించేద్దాం" అనుకున్నట్టు. అతని మొదటి నవల "రెండోదే మొదటి ప్రైజుకి తగినది" అనే పేరుగల రచనని, అనన్య ప్రచారంగల వారపత్రిక "ఆంధ్రుల ఆడపడుచు" దీపావళి నవలల పోటీకి పంపించాడు.

మధుమూర్తి పనిచేస్తున్న మహానగరంలోనే ఉంది ఆ పత్రిక కార్యాలయం. దీపావళి ఇంక నెల ఉందనగా అక్కణ్ణించి అతనికి ఓ రోజు టెలిఫోన్ పిలుపు అతని సాహితీ జీవితంలో ఒక మరువలేని మలుపు. రెండోకంటి వాడికి తెలీకుండా ఆ సాయంత్రం వచ్చి రహస్యంగా కలుసుకోమని వారి ఆదేశం. గుండె చేత్తో పట్టుకుని అక్కడికి చేరిన మధుమూర్తికి వారు చెప్పిన వర్తమానం ఉన్న గుండె ఇక పలకదేమో అన్నంత ఉత్కంఠకలిగించింది. అతని నవలకి రెండో ప్రెయిజు ఇస్తారట, వాళ్ళు చెప్పిన రూల్సుకి ఒప్పుకుంటే. అతను పెట్టిన పేరు మార్చి 'కోనలగుండెల్లో కోటి కోణార్కలు' గా ఉండాలి. రెండో బహుమతిగా ప్రకటించబడిన అయిదు వేల రొక్కం అతనికి యివ్వరుగాని అందుకున్నట్టు స్టాంపుమీద సంతకం చేసి ఇవ్వాలి. అయితేనేం అతని ఫొటో, జీవిత వివరాలూ, అతనెలా ఇస్తే అలాగే ప్రచురిస్తారు. పాఠకులు రచయిత సందేశం కోసం ఎదురు చూడరా, అదీవేస్తారు! అంతేనా, పదహారు వారాలపాటు ధారావాహికంగా బొమ్మలతో ప్రచురిస్తారు.

"ఇది ఎవరికైనా తెలిసిందో...' రాయడానికి చేతులుమాట దేవుడెరుగు, ముందుఇంటికి చేరడానికి కాళ్ళు మిగలవు. అని జవాబుగా గుర్తించాడు మధుమూర్తి! రాత రమ్యంగా మలచుకోగల స్థాయికి అప్పటికే చేరుకున్న మధుమూర్తిలోని బతకనేర్చిన లక్షణం అతన్ని ఆలశ్యం చెయ్యనివ్వలేదు. అప్పటికప్పుడే వాళ్ళు కోరినట్టు రాసిచ్చేశాడు.

అన్ని పత్రికల్లీ అదే నీచస్థాయికి దిగజార్చి ఊహించే దుస్థితికి అతనెప్పుడూ చేరలేదు గాని "ఒకటీ మూడు ప్రైజులు కూడా ఇలాంటివేనా" అనే చిరుప్రశ్న మొలగజ్జిలా అతన్ని ఓ పట్టాన వదల్లేదు గాని, "కొన్ని కొన్ని తెలుసుకోక పోడం లోనే ఉంది కొండంత జ్ఞానం" అనే వివేకశిఖరాన్ని అతిత్వరలోనే చేరుకున్నాడు. ఇంతకీ "ఆంధ్రుల ఆడపడుచు" పత్రికవాళ్ళు ఎంతో దూరదృష్టి గల వాళ్ళు. డబ్బు అనేది మబ్బులాంటిది. ఇట్టేవస్తుంది. అట్టే మాయమడుతుంది. కీర్తి అనేదే అసలైన పెట్టుబడి, రికరింగ్ డిపాజిట్ అది. అది ఓ సారి చేజిక్కించుకుంటే "తన వెంటన్ సిరి..." అని అదే వచ్చిపడుతుంది. చేనుకోత పూర్తిగా కుండానే పంటబేరం ఫైసలయినట్టు సీరియల్ పూర్తి కాకుండానే ఎందరో పబ్లిషర్లరులు అడ్వాన్సు నిధులిచ్చి మధుమూర్తి నవలని తన్నుకుపోడానికి తన్నుకు చచ్చారు. ఇక ఎదురేముంది? రెండేళ్ళలో మరో మూడునవలలు సంపుటీకరించి మార్కెట్ కర్పించి గొప్పనవలా కారుడై కూచున్నాడు మధుమూర్తి. నవలా రచన అనే "జిగ్ జిగ్ జిల" అందుకుని చేస్తున్న ఉద్యోగానికి ఎగనామం పెట్టేశాడు ఎప్పుడో.

అపరిమితమైన ఆర్థిక పరిపుష్టి మనిషిని పారమార్థిక దృష్టికి మరలిస్తుందేమో మరి! ఈ మధ్య ఒకటి రెండేళ్ళి మధుమూర్తిలో జనసమ్మతం మాట అలా ఉంచి మనం చేస్తున్నది మనసమ్మతమేనా, అని మనోమథనం లాంటిది బయల్దేరింది. నాలుగుసీరియల్స్ ఒకే సారి నడిపే కమర్షియల్ క్రాఫ్‌ని కాదన్నాడని కాదుగాని రచయితగా తన బాధ్యతంటూ ఒకటి ఏడిసిందేమో ననే చింత అప్పుడుప్పుడతన్ని బాధించేది. అది కాకుండా ఓ సారి తన స్వగ్రామంలో తనకి సన్మానం జరిగినప్పుడు చిన్నప్పటి మేష్టారు సీతాపతి గారిని కలుసుకోడం మరింతగా అతన్ని అంతర్ముఖుణ్ణి చేసింది. అయిదేళ్ళప్పుడే మధుమూర్తి తండ్రిపోతే వాళ్ళమ్మ నానాకష్టాలూ పడి అతన్ని పెంచింది. ఒకే ఒక్క కొడుకు గనక సహజంగా ఎంతో గారాబంగా చూసుకొనేది. పదేళ్ళు దగ్గిరపడుతున్నా కొడుక్కి అక్షరం ముక్క అబ్బకపోతే సీతాపతి గారికి అప్పజెప్పింది. నయాన్నో, భయాన్నో తనకి దగ్గిరుండి చదువు చెప్పించింది ఆయనే. అందులో ఆయన పాతకాలపు తెలుగు మేష్టారు అవడం చేత అక్షర క్రమంలో ఏ ఒక్క తప్పు వచ్చినా ఒప్పుకోక క్షుణ్ణంగా భాష తీరుతెన్నులు నేర్పించారు. అన్నం పెట్టిన అమ్మ పోయింది గాని అక్షరభిక్ష పెట్టిన ఆనాటి అయ్యవారు ఈనాడు ఎదురుపడితే ఇన్నాళ్ళూ ఆయన మాటే మరచిపోయి నందుకు డి.యస్.పి. వేషంలో ఉన్న గజదొంగలా గజగజ ఒణికి పోయింది మధుమూర్తి మనసు.

ఆ ఆత్మీయుణ్ణి ప్రత్యేకంగాతను బస చేసిన హోటలుకి పిలిపించి పట్టుబట్టలతో సత్కరిస్తేగాని అతను ఊరుకోలేక పోయాడు.

'ఇంత ఉన్నతస్థితికి ఎదిగినా నన్ను గుర్తుంచుకుని అభిమానించావు అదేచాలు ఇవన్నీ ఎందుకుబాబు!" అంటూనే సీతాపతిగారు అవన్నీ ఆప్యాయంగా అందుకున్నారు.

"అంతా మీ ఆశీర్వాదబలం మేష్టారూ ! 'ఈమధ్య మళ్ళీ కొత్త తెలుగు పద్యాలు ఏవైనా రాశారా?' అంటే మేష్టారు మధుమూర్తి కలలోనైనా ఊహించని సంగతి ఒకటి బయటపెట్టేరు. సంచిలోంచి ఓ పెద్ద బొండు పుస్తకం అతని చేతికిచ్చారు. ఇస్తూ అన్నారు.

"పాపులర్ రైటర్స్‌లో పటిష్టమైన స్థానం సంపాదించావు. నీవల్ల ఈ ఉపకారం జరుగుతుందేమో అనే ఆశతో దీన్ని నీ దగ్గిరకి తీసుకొచ్చాను'

మధుమూర్తి లోపల చూశాడు.

'నేతచీర' ఆ నవల పేరు. రచయిత బహుజనపల్లి సీతాపతి. రెండు లైన్లు చదవగానే తెలిసింది అది గ్రాంధిక భాషలో నడచిన పద్యకావ్యం కాదనీ, వ్యవహారిక భాషలో నడచిన వచన రచన అనీ, రెండువైపులా పదును ఉన్న ఆ ప్రతిభా శాలి నైపుణికి ఆ క్షణమే జోహారు చేసింది అతని మనసు. అతని విస్మయానికి విఘాతం కలిగిస్తూ మేష్టారు అన్నారు.

"చూడుమధూ? పుస్తకానికి కావ్య కన్యక అనే పేరుపెట్టిన మన వాళ్ళ దూర దృష్టికి నాకెంతో ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. మనసుకి అలజడి కలిగించి బయటపడే దాకా అల్లరిపెట్టే మానసపుత్రికలు ఈ కల్పనా ఖండికలు. అమ్మాయిని కనకుండా ఉండాలేగాని కని, యుక్తవయసు వచ్చాక ఓ అయ్యచేతిలో పెట్టాలని ఉండడం కన్నవారికి సర్వసహజం. అత్తారింట్లో అది నలుగురితోనూ కలిసిపోయి అందరిచేతా అవుననిపించుకుంటే విని ఆనందించాలని ఉండడం అత్యాశ కాదు కదా: మరి వర్తక దృక్పథంలో పడి మనుషుల మనసులు అదెంత బండబారి పోయాయో ఆడపిల్ల పెళ్లికావడమే అసాధ్యమైపోతోందయ్యా మధూ!"

'అదేమిటి మేష్టారూ, మీకు ఆడపిల్లలు లేదుగా!"

"అదేమిటయ్యా దుక్కంత నాకూతురు నీచేతిలో ఉండగా!" ఆ ప్రయత్నంగా తన నోటవెంట వచ్చిన పొరబాటు ప్రశ్నని పెద్దనవ్వుతో కప్పిపుచ్చాడు మధుమూర్తి. ఆయన ఇంకా ఇలా అన్నారు.

"అయిదేళ్ళుగా ప్రయత్నిస్తున్నాను. మా 'నేతచీర'కి వెలుగుచూసే గీత ఉన్నట్టు కనిపించలేదు. కనీసం పది పత్రికాఫీసుల నుంచయినా తిరిగొచ్చి ఉంటుంది. ఇది. ఎలా పంపబడింది అలా కాగితం అయినా నలగకుండా, మాయకుండా తిరిగివచ్చేసింది. దీన్ని నీ ద్వారా ఏదైనా పత్రికలో నిమషాలమీద సీరియలైజ్ చేయించమని అడగడానికి రాలేదు. పాతకాలం మనిషిని కదా, ఈ రోజుల్లో పనికివచ్చేవి ఏదో, ఏ లోపాలు ఉన్నాయో... నీకేమాత్రం లీజరున్నా దీన్నోసారి ఈ రాత్రికి చూసి రేపొద్దున్న ఎలా ఉందో ఏం చేయ్యాలో చెబుతావని' అని మరి మాటడకుండా వెళ్ళి పోయారు సీతాపతి మేష్టారు.

ఆయన్ని వెళ్ళనిచ్చి, లోపల తలుపు గడియపెట్టుకుని, తలగడ మీదకి తల చేర్చి గుండెల మీద ఆ పుస్తకం విప్పి కళ్ళెదుట పరుచుకోడం మాత్రమే గుర్తుంది మధుమూర్తికి. పేరుకి పేజీలు జరుగుతున్నాయి, ఎడమ నుంచి కుడికీ, పైనుంచి కిందకీ కంటి చూపు కదులుతోంది. పైకి తెలుస్తున్నది అంతే. అతని హృదయాంతరాళాలలో కలుగుతున్న అనుభూతికి మాత్రం ఊహ్యాం కాదు. భాష్యం లేదు! అది చదివిన ఆ మూడు గంటల సేపూ తనెవరో ఎక్కడున్నాడో తెలియనంతగా మైమరచి పోయాడు. అందులో పాత్రలు తనకెంతో సన్నిహితమైనట్టూ ఆ భాష తనకి తెలిసినవారు తనకి అర్ధమయ్యే పద్ధతిలో మాటాడినట్టూ అందులో చిత్రితమైన హ్యూమన్ నేచరూ, అంతర్వాహినిగా ఆద్యంతం ప్రవహించిన హ్యూమరూ, తనని కదిలించి కరిగించేటట్టూ ఉన్నాయి. మధ్య తరగతి జీవితాన్ని ఉన్నదున్నట్టు చెప్పిన, నిండు గుండె విప్పి పరచిన నిజాయితీ ప్రయత్నం అది. అప్పటికప్పుడు, ఆ అర్ధరాత్రివేళ టాక్సీ మీద మేష్టారింటికి వెళ్ళి ఆపుస్తకాన్ని భద్రంగా ఆయన చేతికి అప్ప చెప్పేదాకా మధుమూర్తికి మనశ్శాంతి చేకూరలేదు. గద్గదిక కంఠంతో గురువుకి చేయబడిన శిష్యోపదేశం ఇదీ:

'మేష్టారూ! ఎన్నాళ్ళకోగాని ఇంత గొప్ప తెలుగు పుస్తకం చదివే అవకాశం దొరకదు. కృతజ్ఞుణ్ణి,

నేను గుర్తించి నంతవరకు మన తెలుగు సాహిత్యం ముఖ్యంగా నవల అనే ప్రక్రియ ఈనాడు రోగ భూయిష్టమై ఉంది. నా అనుభవం నాకు చెప్పిన పాఠాలు ఏమిటంటే ఈ రోగాలు ఒకటీ రెండూ కావని. బీ.పీ. తో అంటే భూతాలతో పాములతో ఎఫ్.సీ.తో అంటే ఫాంటసీలతో పులులతో, వీ.డీతో అంటే వనితల దొంగపేర్లతో, టీ.బీ.తో అంటే తీయని భ్రమలతో, మంచాన పడిఉంది మన సరస్వతి. అన్నీ అంతే కాకపోవచ్చుగాని ఎక్కువగా ఇలాంటి రచనల్నే చదివి తరిస్తున్నాడు ఆంధ్రమహాపాతకుడు. ఇక మీరు రాసిన పేజీలు అంటారా, అందులో కిక్కులు లేవు. క్లిక్కులు లేవు, ట్రిక్కులు లేవు, టెక్కు నిక్కుల కుమ్మక్కు అయిన టెక్నిక్కులు లేవు! ఎక్కడ బాగులేదో చెప్పమన్నారు. ఇంత బాగా రాయడం కంటే ఈ రోజుల్లో మరో తప్పు ఉందిటండీ? బొత్తిగా భూమ్మీద మనుషుల కష్టసుఖాలే రాస్తే ఎలా! ఏ ఎర్రసిరా గుర్తులూ అండర్లైన్లూలేక మీ అమ్మాయి మీ ఇల్లు చేరింది సంతోషించండి. చల్లని బీరు అలవాటైన చోట చిక్కనిపాలు సప్లై చేస్తే ఎలా!"

(జ్యోతి మాసపత్రిక జూలై 85)